

однаково, паче чысто нони измѣнявать языка си спорядь мѣстный говоръ. На двешень день по-но учени-ти отъ различны народы говорятъ и пишуть на языка си еднакво, а древи-ти Еллини не сж отбрали потрѣбж-тж на това съединеніе помежду си, писали всякой на свое-то нарѣчіе, едни Атически, други Дорически трети незная какъ си, и унци-ти имъ не гландав тѣхъ, вито пакъ себеси, а искачь да сказывать, незная, что си.

Филологъ-тъ отъ Іонійскж-тж академіж, ве да подтврди, че бльгарскій языкъ е дадез отъ славянскій толкова, колкото Цыганскій отъ Индіискій, подтврива мнѣніе-то си съ доводъ, че, ако да бы былъ Бльгарскій языкъ едно съ Славянскій, то мы не быхме ся трудили всеу съ него, быхме ся изучвали на Црковно-Славянскій. Такъвъ доводъ подтврждава самоу, че той многознавтель незнае, что говори, не е отбралъ на какъвъ языкъ ся учимъ, не е още разумѣлъ, что е Бльгарскій, что е Славянскій языкъ. Затова него да оставимъ на странж вато непосвятенъ въ тья работы, и помежду си мы да си кажемъ, че ако ся учимъ на Бльгарскій ане на Црковно-Славянскій языкъ, това не показва, какъ првъый е чюждь на вторый, а ще рече, какъ мы Бльгаре-ти искаме да употрѣбимъ на изученіе-то си Славянскій языкъ въ такъвъ